

са животъ. Нито една отъ обезчестените моми не са почита за достойна да са умжжи. и мжжете напжлно сподѣлятъ това мнѣние, и за това за напредъ тѣ ще си избиратъ жени отъ такива села, дѣто не сж ходили баши-бозуците.

Панагюрския мюдюринъ дойде при насъ на другия день слѣдъ нашето идване. Той бѣше тоя сжщий варвариннъ, който така ужасно билъ постъпалъ съ горката Райка; и, наистана, никога не бѣхъ виждалъ по-умразенъ и отвратителенъ дивакъ. Види са, че и на Скайлера той е направилъ такова сжщо впечатление. защото, като му каза нѣколко думи, не до тамъ любезни, той си влѣзе въ стаята, като остави насъ да приемаме мюдюрина. Но Скайлеръ не можи отъ него така скоро да са отхрве и визита са продължи, благодарение на едно нечакано обстоятелство.

Скайлеръ имаше двама преводача: едина отъ тѣхъ бѣше едно младо бжлгарче отъ училището Робертъ-Колежъ; то говоряше твжрдѣ добрѣ по-турски и са отличаваше съ своите необикновенно межки, учтивви манери, за това Скайлеръ сѣкога прибѣгваше камъ неговата помощъ, когато искаше да каже нѣщо любезно на турските власти. Напротивъ, другия преводачъ, гржкъ, на име Антонио, бѣше единъ твжрдѣ грубъ човѣкъ и по турски са изразяваше твжрдѣ остро, така щото той бѣше проводникъ за сичко неприятно. Азъ не можихъ да удържа усмивката си, като видѣхъ, че изъ стаята на Скайлера излѣзе Антонио и съ строгъ гласъ каза на мюдюрина, че консула е твжрдѣ недоволенъ отъ лошето сжстояние на пжтищата. Мюдюрина, смаянъ отъ една такава не-